

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690483056.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Mens jeg forsøgte at køle min Haand mod Klippens sorte Isvæg, faldt der en Spejlgans over den blanke Flade. Jeg vendte mig og saa en af de Bødler, der drev den usle Trælleflokk i Dødspringet. Men uden Frygt stirred jeg paa den stirrende, thi saa heftig en Skræk havde jeg nylig følt, at ingen ny Hændelse kunde føje et Plus dertil. Nu saa jeg, han var klædt i Tiggermunkens sorte Kappe, og skønt jeg misbilligede hans grusomme Adfærd nys, æred jeg altid den store Franciski Broderskab og hilste ham derfor. Hans Aasyn mindede 26 ej om hans Adfærd, det var klogt, roligt og myndigt, og da han saa min Hilsen, klædte det sig i et venligt Smil, og han sagde: »Jeg troede, Du var en af hine«, - og peged ud - »men jeg ser nu, at Du kom hid ad dine egne Veje. Hvo er Du, som vover Dig til Verdens Navle og vender uskadt tilbage med Haanden mærket af Guds Vredes Ild?« Jeg svarede ikke. En heftig Feber rystede mine Lemmer, og al min Følelse brændte i min Haand. I Vildelse syntes jeg at føle, ja, at se, hvorledes de graadige Vabler sendte Brændetraade igennem mine Aarer. Da greb han dristig om min glødende Haand og klemte den i sin, saa rødt og giftigt Blod sprang ud af mine hede Blærer. Lindret følte jeg mig. Taknemmelig og forundret saa jeg paa ham og saa, hvorledes mit onde Blod trak røde Striber paa den indre, følsomme Flade af hans Haand. Min tavse Tanke greb Franciskaneren straks i Flugten og sagde: »Nej, vi ere ikke Bødler«, og efter nogle Skridt sagde han halvhøjt hen for sig: »Vi ere Læger«, og atter efter nogle Skridt hørte jeg, at han mumlede, kun for sig selv: »miskendte Læger«. Da huskede han mig. Han vendte sig og saa, jeg fulgte efter ham, og sagde: »Skynd Dig, kom. Den Klippegrund, hvorpaa Du staar, vil inden fire Timer gnaves af Guds Vredes Kværn«. Utroligt faldt det mig. Men det utrolige syntes her at blive sandt, og efter den Betragtning fulgte jeg ham, ogsaa dog, fordi jeg haabed at udfritte ham paa Vejen.